

Çerkez Ali

BİZİM NİKİTA

Bu vaqianı sizge aytmaycaq olıp aman-aman yarım asır dayansam da, kene de şeytanlarım qozğaldı ve şunu mıtlaq yazıp qaldırmaqnı maña mecbur ettiler desem olacaq.

Yaznıñ başı edi. Canerikler endi çeçeklerinden arınıp yem-yeşil yapraqlar arasından dane-dane seçilip başladılar. Bizler mektepten qaytqanda yol boyunda, ya da kimniñ azbarında olsa olsun, canerik teregi körsek, onıñ astından iç de tegin keçalmaz edik. Ne içündür bilmem, bizim köyniñ canerik terekleri pek yüksek ediler. Belki, bizge, balalarğa o vaqıt öyle körüledir. Er alda tereklerge tırmaşıp minmege balalıqtan ustalıgımız olsa da, canerik teregine mingenler aramızda pek siyrek ola edi. Öyle vaqıtta bizler o gūnasız, indemey susıp turğan tereklerge qolumızda ne olsa şıbalay, közlerini qıra, pıtaqlarını sındıra, yerge tükülgen çiy eriklerni ceplerimizge toldura, ekşiliginden çiraylarımıznı sıta-sıta aşay ve evlerimizge darqala edik.

Bir kün men ceplerimni şıplap, tütün aranı qarşısındaki yüksek bayır töpesinde, beyaz taşlardan qalanğan işar üstünden ayaqlarımni sallandırıp, tişlerim qamaşqance şu yeşil eriklerni asap keyf çatmaqta edim. Birden tirsegimni qattı sıqıp bir adam tuttı. Aylanıp baqşam, köyümüzniñ tükâncısı Aqmolla ağam.

– Cepleriñde ne bar? – dedi o.

Men indemedim. O qolunı cebime soqtı ve bir avuç erik alıp:

– Bu ne? – dedi benim közlerim ögünde avuçunı açıp.

– Erik, – dedim nefesimni tıyıp.

– Qaydan aldıñ?

Men yalan ayتماğa bilmey edim, em de qorqa edim. Çünki, anam maña: “Yalan aytqanların işi yürmez, Alla qısmetini bermez”, – dey edi. Başımni aşağı astım, indemedim.

– Bir daa taş atıp, terekniñ pıtaqlarını qırarsıñız, epiñizni mınavı yipke bağlap canerikke asarım – dedi Aqmolla ağa.

Men onıñ bu ciddi laqırdısına inandım ve bir daa ömürim boyunca, degil canerikke, umumen iç bir terekke, iç bir mahlüqqa taş atmadım. Dostlarımni da haberdar ettim. Olarnıñ da çoqusı maña inandılar ve benim tutqan yolumdan kettiler. Lâkin köyümüzde künlerniñ birinde öyle acayip bir vaqia oldı ki, onı bu küñge qadar sağ-selâmet olğan köydeşlerim iç unutıp olamadılar ve siyrek-sepelek körüşüvlerde şaqa yerine ille bir añıp keçeler.

Canerikler endi başlap suvlanğan ediler. O mubarek yemişniñ bu çağında eki danesini ağzıña alsañ, tişlerin öyle qamaşa ki, ondan soñ ötmekni zornen tişleysiñ. Köyniñ ortasındaki furun aldında oynaşamız. O yerde er vaqıt köyniñ qartları buluna, caminiñ divar boyunda tizilişip oturalar ve bütün dünyadan haber bereler. Port-Arturdan başlap, Avstriya cenkine keçeler, soñra aileviy munasebetler, namus-ırız meseleleri ve ilâhre. Etraflıca bilgili, kenış malūmatlı tecribeli ömür saibi olup ösmek isteseñ, bu qartlar yanında er kün bir saat indemey otursañ, iç de zarar etmezsiñ belleyim.

Aqşam üstü qartlarınıñ bu coşqun subetlerini aşağı maalle taraftan keleyatqan bir adam bölđi. Onıñ ayaqlarında çullarnen bağli eki cartı kaloş, üstünde delik-teşik olğan pamuqlı ştan, kirden meşinlenip, saqızlanıp qalğan kölmek. Saçı, saqalı, eñsesi öyle ösken ki, közleri zornen seçile. Uzaqtan baqqanda bu ğarip adamni sanki köpek talağan da, o zar-zornen qurtulıp qaçqan bellersiñ.

Qartlarğa yaqınlaşqaninen episi ayaqqa turıp, diqqatını bu yabancı adamğa celp ettiler. Adet öyle. Ne yapacaqsıñ. Yerinden yalıñız bir qart turmadı. O, yüz dört yaşında edi. Biz kenarda ziy-çuv olıp oynavnı toqtattıq ve şu kişini meraqnen sarıp aldıq. O bizim ceplerimizden canerik çıkarıp aşığanımıznı eslep, “maña da beriñ”, – degen kibi telmirip bizge baqmaqta. Aramızdan eñ atik soyu olsa kerek ki, cebinden bir avuç canerik çıkarıp oña uzattı. O bir avuç canerikni bir kereden ağzına tıqacaq oldı, bir qaç danesini yerge tükürdi. Egilip alacaq oldı. Biz onıñ ekşiligine dayanamayıp, birer-birer zornen aşasaq da, o bir avuç erikni bir kereden ağzına toldurıp, çaynap başladı. Yutqanda közleri tögereklendi ve yaşlandı. Kene berse ediler degen kibi

ep bizge baqa. Bizler bir-birimizden körmekçi epimiz ceplerimizge qollarımıznı soqtıq. O başındaki cartı qasnaqlı şapkesini çıqardı. Şapkesi canerikke tolğan soñ, bir çetke buruldı ve iç kimsege qulaq asmadan bıqqance aşadı. Qartlardan birisi bizlerni çetke quvdı. Soñra onıñ yanına kelip:

– Sen kimsiñ? – dep soradı.

O “añlamayım” degen manada başını salladı. Qart sualini rus tilinde tekrarladı. O, “Nikita”, – dedi.

– A, a. Sen Nikitasıñ e?

– Nikita, Nikita, – dedi o başını sallap. Qart kerı qayttı. Divar túbünde tizilip oturğanlar yanına kelip:

– Allanıñ yollağan bir ğarip musafiri eken. Adı Nikita. Baq onıñ alına, çuluna. Ne yapmalı cemaat? – dedi.

– Evge alıp ketip musafir eteyik, – dedi bir qart.

– Onıñ qarnını aşqa toydurmaq kerek, – dedi ikinci qart.

– Urbasını avuştırıp, saçı-saqalını tıraş etmek kerek, savaptır, – dedi diger qart.

– Alla musafirine meramet eylemek kerekimiz. Aşındı avu yerde o qadar erik aşāğan soñ ölip qalmasın. Onıñ günası bizge kerekmey. Aydın nevbetnen alıp qarnını toydurayıq, – dedi yüz dört yaşlı çal.

Bu sözler, bu qarar köyümüzniñ halqı için bir qanun edi. Olar yıllar devamında böyle insaniyetlik qanunlar esasında yaşap kelgenler. Olar kimsege hiyanetlik etmekni, aqsız, adaletsiz yoldan ketmekni aqıllarına bile ketirmey yaşāğanlar. Çaqlılı, taşlı bayırlar töpesine suv çıkarıp bostancılıq etkenler, qazmalarnen dağlarını sökip, kütüklerini çıkarıp, özlerine bir avuç topraq tapıştırğanlar ve o yerde qartop, baqla, soğan, mısırboğday, qabaq, biber, patilcan ve ilâhre ekip bala-çağasını keçindirip ömür sürgenler. Olar hırsızlıq, yüzszülik, namussızlıq ne ekenini bilmegenler. Bir-biriniñ taqdirine, başına tüşken eşqalğa yanğan-küygenler, ellerinden kelgen yardımını bir-birinden ayamağanlar. Suvnı bir çapalıq, eki çapalıq, üç çapalıq, dep öz araları taqsim etkenler. Ekseriy vaqıt Allanıñ yağmurına işanıp yaşāğanlar. Yağmur yağsa – berekettir, dep quvanğanlar. Asırlar devamında öz urf-adetlerini nesilden-nesilge keçirip saqlağanlar. Köyniñ qartları aqlınıñ hazinesi olğan. Kimniñ başına bir-de-bir eşqal-müsibet tüşip qalsa başta ürmetli qartlarınıñ aldına barıp aql tanışqanlar. Devlet teşkilâtlarına, sud idarelerine barıp şikâyetlenmekni ayıp tanığanlar. Er şeyni cemaat arasında qartlarınıñ çıkarğan ükmüne boysundırğanlar... İnsanniñ bahtı – yalınız namuslı emektedir, dep bilgenler. 1936 senesine qadar, kulak sürgünlüğini esapqa almasaq, yüz yigirmi hanelik köyde bir adam makeme qapısı körmeydi. Mına buña serbest ayatnıñ ve dünya tsivilizatsiyasınıñ eñ yüksek derecesi deseñ de olacaq. Bu şeyler ana yurtumuznıñ dağ eteklerinde yerleşken benim doğmuş köyümde ancaq böyle edi. Yañlışım olsa, köydeşlerim maña afu etsinler.

– Öyle olsa, bugün onı men alıp keteyim, – dedi qartlarınıñ biraz areketçen soyu. O Nikitanıñ yanına barıp, “yür keteyik” manasında başını salladı. Nikita iç bir türlü itiraz bildirmeden onıñ artından tüşip ketti.

Aradan bir afta keçti. Nikitanıñ üstünde kostüm, başında qalpaq, ayaqlarında ayaqqap, saç, saqal tıraş etilgen alda öz qonaqbayınen beraber kene şu furun aldına keldiler. Qartlar bu orta boydan biraz qalqımca, tögerek betli, keñ omuzlı, yigirmi sekiz yaşlarında, bet-sımasına baqqanda, dızman kişige beñzegen Nikitanı körgende, öz közlerine inanmadılar.

– Sen bu adamğa ne yaptıñ ya, o yañıdan dünyağa kelgenge beñzey, – dediler qartlar onıñ qonaqbayına.

– Bir şey yapmadım, – dedi o. – Legenge qoyıp, qara sabunnen yahşı etip yuvundırdım.

Temiz iç kiyimi berdim. Saqalını tıraş ettim, saçını qırqtım. Mına üstündeki kostüm benimkidir. Em oña tamam uyğanını aytımsızımı.

– Soñ, o yaqı ne olacaq?

– Kimniñ qulu bu aslında öz ayağınen kelip çıqqan adam?

– Kimniñ qulu bilmeyim, – dedi qart. – Aslında o orus taraftan. Nasıldır bir belâlarğa oğrasa kerek. Bizde qalmağa, bizim cemaatnıñ, bizim kolhozniñ azası olmağa istey.

- Öylemi? Aysa onu yahşı sınaq baqmaq kerek. Eli bir işke kelişemi şunıñ?
- Bilmeyim. Ekimiz añaştıq, yarın maña arıq açacaq oldı. Arıgım çoqtan toldı da ya.
- Aydı, faydalan, lâkin qarnını yahşı toydur, elem etmesin.
- Ebet, ebet, aç ayuv oynamaz. Eli kelişe, bizde de etilecek işler çoq, – dediler qartlar.

Böylelikle, Nikita köyde qaldı. Başta özüniñ birinci şorbacısına azbarnıñ yuqarı başında teren arıq qazdı. Soñra eçki aranını tahtaladı ve qapısını qoydı. Qomşular Nikitanıñ bu işini pek begendiler ve onu nevbetnen çağırıp, aşatıp-toydurıp öz azbarlarında çıqıp qalğan zarur işlerde işlettiler. Lâkin kimge barıp işlese de, özüniñ birinci qonağına qayıtıp kele, onıñ sofasındaki tahta set üstünde yatıp yuqlay, saba kene iş bergen adamğa barıp işley ve tamağını toydurıp yerine qayıtıp kele.

Böylece bir yıl qadar devam etti. Nikita bütün köyniñ deligi-teşigini ögrendi. Bütün halqniñ adeti ve tabiatını menimsedi. Cıyınlarda, toylarda oldı. Cenazelerde çetten iştirak etip, halqnen beraber o da oz yanığıni bildirdi. Lâkin qabir qazmadı. O bile edi ki, “kâfirge musulman qabri qazmağa olmay”. Lâkin onıñ bütün cemaatqa başqa bir çuqur azırlağanından köy halqınıñ haberi yoq edi...

Nikita saba adamlarnen merabalaşa, qol tutuşa, külümsirey, temiz qırımtatar tilinde al-hatır soraşa ve halq şaqalarını yerli yerinde qullanıp leskerini omuzına urıp, yer qazmağa çıqıp kete. Qısqadan aytqanda, Nikita öyle bir yigit oldı ki, körmelisiñ. Qalın celkesi, qırmızı yüzü, iri, dülber közleri, yımşaq muamelesi, külümsirep turğan yüzü adamlarnı kün-künden özüne isindirdi ve köy cemaatı içinde Nikitanı bisinmegen bir adam qalmadı. Atta bayram, seyranlarda, qadın-qızlarınıñ diqqatını da celp etken bir Nikita oldı. Lâkin umum cemaat arasında saqlanğan qanundan bir adım tışarı atlamadı. O bile edi ki, bu meselede yañlış adım atsa, mıtlaq cemaat kötegi aşaycaq, eñ eyi alda köyden masharaca quvulacaq. Masharalıq onı öyle pek raatsızlamasa da, içinde tutqan esas maqsadına irişilmeycaq. Öyle olğanda, eñ yahşısı, qızlar arasında özüniñni yigitçe tutmaqtır. Nikita da öyle yaptı. Qartlar ise, oña “çoq namuslı yigit eken” dep işançını kün-künden arttırdılar. Allanıñ aldında “bir orozlu qulniñ daa savabını qazandıq” dep mıyıq sıypap oturdılar.

Künlerden bir kün kolhoz klubunda toplaşuv oldı. Toplaşuvda esas kün tertibi baqılğan soñ, Nikitanıñ lafi çıqtı. Kolhoz idaresi onıñ gramotnıy (oqumış) adam olğanını bilgen ve buhgalteriyada mıtlaq böyle “gramotnıy” adam çalışması zarur ekenligini ortağa qoydı. Cemaat bu teklifke bir ağızdan razı oldı. Nikita endi kolhoz buhgalteriyasında çalışıp başladı. İdarenıñ qararinen oña Üte maalledeki Ğazı ağanıñ tütün aranı yanındaki tabelci odasını berdiler. Köy cemaatı bu “yañgız” adamni acıp, oña qazan, çanaq-çölmek, yastıq, töşek, yorğan ve saire, adamğa yaşamaq için zarur olğan bütün şeylerni taşıp, odasını baştan-ayaq donatıp, yaraştırıp berdiler.

Tezden Nikitanıñ üstünde kendisine yaraşqan kostüm, başında şlâpa, boynunda galstuk peyda oldı. Bu qırımtatar köyçigi içinde Avropa biçiminde yürgen eki adam olsa, onıñ biri Nikita edi. Tertipli yürüv ve medeniy muamelede bulunuv ketken sayın adamlarnıñ ürmetini qazandı, köyge kelgen-ketken musafirlerniñ diqqatını celp etti, hususan rayon dairesinde onıñ bergen esabatlarnı bir minsiz qabul etilgeni hususunda müsbet laqırdılar cayrap başladı.

Şu yılı bağçalarda öyle nomay bereket oldı ki, terekleriniñ çatallarnı mayışıp yerge avdarıldı, çatal qoyulıp yetiştirilmegen pitaqlar ise sınıp-sınıp aşağı sarqıp qaldılar. Bağça bereketi bu yerdeki köylü halqınıñ bahtı sayıla elbet de. Bereket oñ olğan yılı halqniñ gönü de toq, keyfi de yerinde, er kes şeñ-şeramet, bağçalar içinde sepet-sepet alma ayıp, sortlarğa ayırıp, sıqlamalarga çırmap, yaşçiklerge yımırta tizgen kibi yerleştirip devletke teslim eter ediler. Böyle bol bereket vaqtında, Alla saqlasın, apansızdan bir yel çıqıp qalsa, yerge tökülgen tökündini eali ayıp yetiştirilmey edi.

O vaqıt bizim kibi mektep talebelerini ocalarımızniñ yolbaşçılığı altında bağçalarga alıp çıkar ve töküni cıydırır ediler. Yalñız töküni, çünki terekten merdivenler üstüne çıqıp alma cıymağını balalarğa işanmay ediler. Daa doğrusı, balalar yemişni üzgende, sepetke qoyğanda muqayt olmayıp, ezip taşlaylar, ezilgen yemişni ise devlet qabul etmey, dey ediler. Bizim cıyğan tökünilerniñ bir kısmı eskencelerge bekmez qaynatmağa, bir kısmı ise, kertip yemiş qurutmağa

keter edi. Bu işler episi zevq ile, ğurur ile yapılır ve adamların bahtına baht qoşulır edi. Bu zevqlı işlerniñ eñ zevqlısı – eskenceler edi. Bizim köyde bereket oñ olğan yıl eñ azdan üç-dört yerde eskence çalışır edi. Olarda gece ve gündüz aşlavlarda balaban ağaç toqmaqların yemiş döğip, eskencelerde şırasını sıqip çıkarır ve büyükten-büyük mahsus bekmez tavalarında sabır ile, aqşamdan sabağa qadar reçelli bekmez qaynatır ediler. Reçelli degeni şu ki, tavalarğa yüzümerik, ayva ya da başqa yemişler kertip taşlar ediler. Lâkin olarnıñ arasında yüzümerik reçeline yeter yoq edi. O bekmezler öyle lezetli olur edi ki, bekmez tüşken soñ, balalarğa tavanı berir ve bizler ziy-çuv olıp parmaqlarımıznen, ya da elimizge temiz yonğaçıqlar alıp tava tübü yalar edik. Mektepten qaytqanda eskencelerge kirip yüzer toqmaq ursaq, bizge birer qalay sıra berir ediler. Eger sırağa toymasañ yüz toqmaq daa ur, bir qalay sıra daa içersin...

Mına o zamanlar nasıl usulların balaların emekke alıştırı ediler. Şimdi başımız, saçımız ağarsa da, o zevqlı künlerni alâ daa hatırlaymız.

Küzniñ qaynaq künlerni keçip kettiler. Bereket cıyıldı, anbarlar toldı, devlet planları artqaçınen eda etildi. Qalğan bet-bereket kolhozclarğa taqsim etildi. Er kes emegine köre aqqını aldı. Evlerge araba-araba yemiş taşıldı. Onı kimisi qışqa saqladı, kimisi quruğa kertti, kimisi bekmez qaynatı, deycegim er kes öz keregini tıqattı. Lâkin yemişniñ eñ sağlarnı saylap, ayırıp salqın mağazlarda saqlamaq ve sırası kelgende onı satıp, aqçağa çevirmek, ya da zahirege deñişmek o tarafnıñ halqlarında bir adet olıp qalğan edi.

Bağçalar ağır yükünden temizlendi. Küz yellerninden yapraqlar sararıp yerge tüküldiler. Köylüler endi raat-raat nefes alıp, aqşamları fener yaqip bir-birine musafirlikke qatnap, birer filcan qave içip, qonuşıp, keyflenip başlağan vaqıtta ister-istemez qışqa saqlağan almalarını nasıl bir yolnen, qaydadır alıp ketip satuv aqqında laqırdılar çıqip başladı. Bu laqırdılar yavaş-yavaş kolhoz idaresine barıp yetti. Er kes aqlına kelgen ğayeni ortağa süre. Biri dey:

– Şeerge adam yibereyik, larök açsın ve bizim yemişlerni satıp parasını bersin.

Digeri dey:

– Yoq, bizim şeerlerimiz yemiş tolu. Olarnı uzaq şimal taraflarğa yiberip sattırmaq lâzimidir.

Böyle çeşit türlü laqırdıların bir neticesini çıqarmaq için kolhoz idaresi toplaşuv çağırdı. Toplaşuvğa er kes keldi. Çünkü anda er kesniñ aldında turğan can mesele baqılacaq. Yani, bütün yaz mañlay teri tüküp elde etken bereketini parağa çevirip, öz kereklerini alacaq ve ailesini qış boyunca temin etecek. Toplaşuvda bu mesele ortağa qoyuldu. Nasıl şeerge ve kimni yollamalalı? Kolhozclarından biri turıp:

– Yollaycaq olsaq aqaylar, adamnı memleketniñ eñ büyük şeerine yollayıq. Halq çoq yerde fiyatlar da yahşı ola. Men Moskvağa yollayıq deyim.

– Siz kimni teklif etesiz?

– Kim olsa olsun, benimçün farqı yoq, tek paramnı qoluma bersin.

Zaldan diger bir ses daa eşitildi:

– Cemaat, men dün Leningraddan kelgen bir adamnen laf ettim o yerde sınaqnıñ kilosı sekiz kümüş eken.

– Siz kimni teklif etesiz?

– Menimçün farqı yoq. Lâkin o yerge barğan adam gramotnıy olmaq kerek. Til bilmek kerek.

– Ali aqay olsun!

– Veli aqay olsun!

Zaldan daa başqa sesler de eşitildi. Ali aqay turıp:

– Men daa Bağçasaraynı körmedim, sen meni Katarinanıñ şeerine yiberecek olasıñ, – dep itiraznen yerge oturdu. Veli aqay turıp:

– Közüm batmay cemaat, yolda qalırım dep qorqam, – dedi.

Şu arada zaldan:

– Bu işke Nikita lâyıqtır! Ebet, ebet, Nikita lâyıqtır! – degen sesler yanğıradı.

Toplaşuv bitti. Nikita cemaatnıñ teklifini qabul etti. On kün içinde bütün köyniñ cemaatı qışlıq saqlap qoyğan eñ yahşı almalarını yaşçiklerge toldurıp üstlerini dran tahtalarnen mıhlap qoydılar. O vaqıttaki alma yaşçikleri eki közlü olup, er bir tolu yaşçik eki pud esap etile edi. Halq öz yaşçiklerini mıhlap azırlamaqta, Nikita ise demiryol stantsiyasına qatnap vagon tutuv

peşinden yüre. Almalarını toplav punktunda o bir kün ilân etti ki, Leningradğa cemaat malını alıp barmaq için mahsus vagon tutqan. Kim ne qadar istese, qabul punktuna alıp kelsin. Maallelerden araba-araba tolu yaşçikler ketirilip başladı. Nikita cedvelge er kesniñ adı, familiyasını yazıp almalarını qabul etti. Ertesi künü arabalarğa yüklep stantsiyağa alıp kettiler. Köy cemaatı Nikitanıñ qoluna kerek vesiqalarını tutturıp, bir vagon almanı Leningradğa satmağa yolladı. Er kes, sekizer kümüşten satılsa ne qadar para alacağını esaplap yürdi. Kimisi toy yapacaq, kimisi ev kereklerini tekmiolleycek, kimisi qışlığını alıp qoyacaq...

Nikita şu ketişnen alâ daa kete. O bir daa köyge qayıp kelmedi. Köy cemaatı içinden bir adam tapılmadı ki, onı araştırsın, bulsun ve cezasını bersin. Şübesiz, idare hadimleri soradıdılar, lâkin olar Nikitanıñ izine tüşalmadılar. Şu ketiş, bu ketiş. Nikitanıñ adı köy cemaatınıñ tilinde tespi oldı. Onıñ aqqında efsaneler uydurdılar. Adamlar bir-birini körgende “Bizim Nikitadan haber yoqmı?” – dep soradıdılar, ya da “Bizim Nikita tezden kelecik eken”, – dep bir-birlerini eriştirdiler.

Nikita ketti, Nikita yoq, lâkin bu bütün bir köy cemaatını aldattı añqav etti demek degildir. O vaqıttaki köy cemaatı için bu olup keçken vaqia büyük yüzüzlük ve vicdansızlıq edi. Olar er kesni özleri kibi belley ediler. “Ettigini Alladan bulsun”, – demekten başqa bir şey aytmadılar. Lâkin bizim Nikita namus ve ırızını – yüzüzlük ve nefisine deñiştirdi.

Oquyıcı meni doğru añlaması için bu yerde şuna kayd etmek zarurdır belleyim. Böyle dolandırıcılar er türlü halqta ola bilir. Mında Nikitanıñ başqa milletke mensüp olğanı için söz yürütılmey. Maqsat şu köy cemaatınıñ ömür yolunda asıl yeri olup keçken bu vaqianı olğanı kibi akis ettirmektir.

Şimdi o zamannıñ adamlarından pek siyrek rastketirmek mümkün. Episi bu dünyadan namusı, inzinen ketti. Bağçaları da uzaqlarda qaldı. Lâkin nesil devam etmekte. Devir adamlarını da deñiştirdi. Olarınıñ balaları belli injenerler, belli ekonomistler, belli agronomlar ve yazıcılar olup yetiştiler. Olar kene de yamanlıq tüşünmeyler. Bir-birlerinden körüşkende “Nikita köyge qayıp kelmegen ekenmi, barsaq bütün qabaatını bağışlar edik”, – dep şaqalaşalar.